

Ca și Stoa, ce pretinde...

Mihai Eminescu

Ca și Stoa, ce pretinde
Să fim mândri și integri,
Când plutesc deasupra noastră
Cu-a lor visuri ochii negri;

Ca și basmele păgâne
De iubire ce-ard himeric
Cu nesațiul lor de visuri
Și cu-atâta întuneric;

Când atrași de a lor noapte
Ne suntem străini de lume,
Duși pe marginea uitării
De-un avânt fără de nume;

Când gândire nu mai este
Și când inima e tristă
Și afară de-acel farmec
Când nimic nu mai există:

Părăsesc și veac și țară
Pentru umeri de femeie
Și o rog astfel în jețu-i
Dulce locului să steie,

Să mă pierd privind-o vecinic
De la creștet la picioare,
Mândră ca o-împărăteasă,
Caldă, cu senin de soare,

De pe ochii-i să ridice
Languroase lunge gene,
Să-ngenunchezi înaintea zânei
Venus Anadyomene,

Genele dând întuneric
Voluptos căutăturii,
Iar gropițele cochete
Dulci râd la mijlocul gurii.